

MIN TEMPO HISTORIE.

Min historie begynte vel som de fleste andres, kjøpte diverse tempoer I 14-15års alderen disse ble kjørt til vrak og kastet. Med alderen kom omsider fornuften, dette henger vel gjerne sammen. Etter mye om og men fikk jeg tak i en 57mod Swing i brukbar stand, den skulle jeg restaurere og den skulle bli så flott.

Drev med den et par år, den ble fin den, men fargen ble feil. Solgte Swingen til min bror, han bruker den nesten daglig og er godt fornøyd.

Kjøpte meg en original og i god brukstand en sport (63 mod tror jeg) brukte den en stund og solgte den til Ole Ødegård (ole Ivars). Det ble flere år med div tempoer: Standard, Swing, Sport, Cross osv. Ble etter hvert lei dem, fikk andre inntereser (LES: riskokere og harley)

Heldigvis gikk dette over, passerte 30 og stiftet familie. Begynte så smått og tenke TEMPO igjen. Ville gjerne ha tak på en standard 55 mod, faderen hadde en sånn i sin ungdom, ja det måtte bli en standard eller ingen. Snakket med folk i øst og vest, naboer kamerater, kort sagt alle jeg traff.

Det ble ikke noe napp, jeg er kresen. Det skulle være et objekt og ikke for dyrt og komplett, en vanskelig kombinasjon skulle det vise seg.

Drev med dette en god stund, begynte og bli utålmodig, skulle det da være håpløst eller? Plutselig en dag sier min beste kompis SITAT: Dø du som har denna Tempo sjuka, offer isvarte græv du itte oppat den som ligg på røsa etter` bæsfar ?????? Je trur den hadde to sæter hell noe slikt. Vennskapet ble da umiddelbart sett på en hard prøve.

Ligger det en tempo der???????

Jøss ja den har løggi der i sikkert 20 år.

Gode råd dyre, hva i svart skal jeg gjøre, det er for F..... vinter.

En mulighet: måke den frem. Trur jeg måkte en fotballbane før jeg fant den igjen, jo da det var en standard og noenlunde komplett men rustet.

Søking i registeret, biltilsyn, skifteattest osv. Status: TEMPO STANDARD 150

1955 MOD. Restaurering begynte alt samme kveld, rekker ikke Tyllidalen i år, men neste år håper jeg.

Takk til Hans Tore Bråten for hjelp (merkekontakt)

Med tempohilsen: Roger Hanstad 2450 Rena medlemnr:2599

Om puberteten (eller var det Tempo?)

Av Bård Toldnes Levanger.

Når en blir gammel nok, begynner en å se seg tilbake og lete etter den tapte ungdomstiden. Selv er jeg av den oppfatning at jeg absolutt ikke ønsker denne vanskelige tiden tilbake. Kravene fra venner og foreldre var mange, og som regel var det umulig å oppfylle alle samtidig. En hendelse som også har bidratt til at jeg har trukket denne konklusjonen er følgende: Arne Wahlstrøm var noen få år eldre enn meg og hadde tilgang på en blå Tempo moped. At han hadde moped og vi andre ikke hadde det, var utgangspunktet for en betydelig misunnelse. Arne hadde imidlertid en betydelig sans for koblingen mellom mopeden og mulighetene for en økning av en ellers moderat ukelønn. Personlig kunne jeg heller ikke direkte vasse i penger, så jeg måtte alltid vurdere utgiftene i forhold til ukelønna og prioritere strengt. Men moped var moped og noe helt annet enn å se ”filmavisa” en onsdag ettermiddag.

Arne hadde kommet fram til at den som hadde en 5-kroner, kunne få prøve mopeden på en kortere tur. Helst skulle han se den som lånte mopeden hele tiden under leieperioden, men uansett var det ikke snakk om å overskride 5 minutters netto utleietid målt fra clutchen ble sluppet. Overlykkelig over å ha blitt akseptert som leietaker, satte jeg meg opp og fikk vidunderet i gang. Jeg bestemte meg for å legge turen opp til Geite, selv om bakkene var bratte og turen i lengste laget.

Motoren til denne utgaven av Tempo var ikke den største, men med mye møyne kom jeg opp, bare for å konstatere at jeg for lengst hadde brukt opp de tilmålte 5 minuttene. Temmelig slukøret vendte jeg tilbake for å ta straffen. Jeg hadde ikke mer penger og håpet at en runde kjeft skulle holde. Her tok jeg nok feil. Jeg rakk ikke å sette fra meg mopeden før århundrets ”ørtæv” ble utdelt og jeg havnet lett rystet i bakken. ”Derre gjør du faen ta mæ itj ein gang te!”, var beskjeden jeg mente å motta. Det har jeg da heller aldri gjort og fikk etter denne opplevelsen et noe anstrengt forhold til Tempo, et kjøretøy jeg også i dag forbinder med smerte og støv fra Brusvebakken.

Det kommer noe ut av det meste: Arne ble etter hvert ikke overraskende bankmann og jeg lærte betydningen av at ”Tid er penger”.....Det hører vel med å fortelle at Bård Toldnes helst kjører Buick i dag og har skrevet boka Norske Automobilister. Nå er han snart på markedet med ny bok som også tar for seg de første motor syklene på de norske veiene. At han har en ”fin penn ” er dette en smakebit på.

Dagfinn Johnsen medlem 677.